

1.3. Rok 1950: skutečný zrod létajících talířů

1.3.4. Schrieverovi následovníci

Zprávy o Schrieverově vynálezu byly oživeny několikrát v německém tisku v následujících dnech, ale i v řadě dalších zahraničních novin (včetně mnoha amerických, s články na titulní straně, někdy plných grafických rekonstrukcí jeho letadla).

Dne 2. dubna 1950 týdeník *"Heim und Welt"* (1) uvedl rozhovor se Schrieverem a s třemi ilustracemi, zobrazujícími "vrtulníček" na zemi a za letu, a ilustraci, kterou přijal posléze v listopadu 1954 francouzský časopis *"Tout Savoir"*.

Obr.1 Die Strasse 9.4.1950 - Rekonstrukce proudového vrtulníku Schnittke

Týdeník *"Die Strasse"* v Hamburku dne 9.4.1950 publikoval rozsáhlý článek, doprovázený velkou ilustrací objektu tzv. proudového vrtulníku.

Bylo v něm zopakováno prohlášení *G. Belluzzo* z italského tisku a dále informace, že tento italský odborník spolupracoval se dvěma německými inženýry – první byl *Kurt Schnittke* z Regensburgu a jakýsi *Rentel*, který v roce 1945 přešel k Sovětům, kde s jinými německými inženýry budovali jejich stroje.

Do dnešního dne není znám jiný zdroj (s výjimkou německého *"Volkszeitung"* ze dne 22. dubna 1950, který by zopakoval toto prohlášení *G. Belluzzo*).

Základní charakteristiku článku (stejně jako většina ostatních na totožné téma zveřejněné v německém tisku) lze definovat jako "vlastenecký".

Schnittke uvedl, že německý příspěvek k projektu *G. Belluzzo* byl rozhodující: začalo se pracovat na návrhu letadla s rotujícím křídlem, jehož úkolem bylo vybuchnout uprostřed bombardovacích letek, a to od března 1943.

Mělo jít o diskovitý stroj – v centru bylo kulaté těleso, obsahující palivové nádrže, rádiové ovládání přístroje a podvozek, ke kterému byly připojeny dvě křídla o délce 26 m a šířky 3 metry (později projekt počítal se zdvojnásobením těchto rozměrů), které se kruhovitě otáčely. Na jejich koncích byl umístěn raketový motor (stejný typ, jako byl používán na raketovém letounu Me 163 (2).

Obr.2 Wochenend, 13.dubna 1950 - grafická rekonstrukce projektu z roku 1938

Objekt dosáhl za minutu maximální výšky 10.000 metrů, přičemž v noci vypadal díky hořícím motorům na okrajích otáčejících se křídel, jako disk.

13.dubna 1950 noviny "*Wochenend*" přinesly článek, věnující se dopisu, v němž jakýsi inženýr *Carl Wagner* oznamoval, že viděl plány "*létajícího talíře*". Šlo vlastně o jakési revoluční letadlo, něco mezi vrtulníkem a letadlem už v roce 1938, a pak o něm slyšel v roce 1943. Jeho prohlášení bylo velmi podobné zprávám *G. Belluzzo*.

Popis tohoto disku byl doprovázen schématem a uměleckou rekonstrukcí velkých rozměrů: vejčitá kabina, kolem níž se otáčí vnější prstenec křídel, na jejichž koncích vycházejí trysky proudového motoru, umožňující rotační pohyb samotného prstence. Další tryska byla umístěna v zadní části kabiny.

Článek byl doplněn fotografií G. Belluzzo, jak čte první stránku *"Il Giornale Italia"*, se svým prvním článkem. (obr. 1)

Obr.3 G. Belluzzo čte první stránku *"Il Giornale Italia"*

Podle německého leteckého experta *Horst-Dieter Luxe*, který poskytl časopisu rozhovor, projekt, jehož smysl lze definovat jako nový typ vrtulníku, byl technicky schopen letu.

V prvním vydání německého týdeníku *"Kristall"*, vydaného blíže neurčeného dne v roce 1950 byl publikován článek *"Wir konstruierten Fliegende Teller"* (*"Jak jsme navrhli létající talíř"*), ve kterém byly předloženy dva samostatné projekty.

První byl projekt ing. George Sautiera (což byl pseudonym George Kleina). Šlo o rotující disk kolem centrální kabiny, ze kterého ústily čtyři výfukové trysky. Dvě ilustrace a kresby znázorňovaly graficky myšlenku projektu. Po létech byl projekt sestaven z jiných zdrojů, včetně slavného článku, který vyšel v čísle 9/1975 v leteckém časopise *"International Luftart"*. Několik těchto ilustrací bylo zveřejněno v časopise *"Wochenend"* 13. dubna 1950, kde o projektu psal Carl Wagner.

Několik dní po zveřejnění prohlášení o *Giuseppe Belluzzo* noviny "Il Giornale dell'Emilia" ^[27] publikoval nějaké novinky, ohlášené bývalým seržantem Lino Saglioni (což se zdá být jen poslaným dopisem do novin, potvrzujícím prohlášení G. Belluzzo). (3)

Saglioni sdělil, že buď z přímé zkušenosti, nebo na základě informací získaných od "spolehlivých zdrojů" v posledních letech války, objevili italští vědci v roce 1942 "projevy náhodných fyzikálních jevů" během testování turbín. To jim umožnilo vytvořit nové letadlo s názvem "létající koule" (nepřímý odkaz na G. Belluzzo je zřejmý). Němci pak obdrželi od Italů projekty na vývoj nové zbraně ("velmi zploštělé koule"), a vytvořili speciální výzkumné centrum na severovýchodě Norska, nedaleko od zařízení, kde byla vyráběna těžká voda pro jaderné aplikace (Norsk Hydro). (4)

Saglioni byl získán zvláštním oddělením britských komand, které měly zneškodnit tajné zařízení, ale operace se neúčastnil. V té zahynuli všichni vojáci, ale kupodivu o ní gestapo nic nevědělo. (5) Revoluční letadlo by bylo řízené rádiem, systémem, který vědci pojmenovali německy "radio šum". Po válce byly projekty dokončeny Anglo-Američany a pak Rusy, a staly se "létajícími talíři".

Ačkoli se zpráva snaží o podporu díky skutečné akci britských komand proti norské továrně na těžkou vodu, nemá žádné historické potvrzení.

Obr.4 Týdeník Echo, 21.května 1950

Italský novinář Renato Vesco převzal tento příběh a použil ho k podpoře své teze o existenci německého projektu "Kugelblitz" a "Feurball", jako předchůdců létajících talířů.

Další "vynálezce", Giovanni Dalla Bona, byl představen v novinách "Alto Adige" (6): prohlásil, že létající talíře byly vynalezeny jím, ale že projekty pak poslaly italské orgány do Německa v roce 1939.

Po široké publikaci prohlášení G. Belluzzo a R. Schrievera se v pozdějších letech následně objevila řada osob, kteří se představovali jako "skuteční" vynálezci disků. I když bylo zřejmé, kde berou zdroje svých výmyslů, noviny jim vždy poskytly náležitý prostor.

Některé italské noviny (7) zveřejnily v polovině dubna 1950 prohlášení jakéhosi muže jménem *Hans Kosinski*, který přiznal, že je bývalým kapitánem Luftwaffe, a žije ve městě Perugia.

Primárním zdrojem se zdá být deník "*Umbria*" ze dne 16. dubna 1950. Ten uvedl, že Němec ("*Gans Kosjnski*") řekl svůj příběh místnímu občanu, *Corrado Sassi*. Ten během války v technických službách wehrmachtu vyvinul silné a revoluční palivo, které bude později použito pro pohon otáčejícího se letadla, stejně jako revoluční kovovou slitinu, lehkou a schopnou odolat vysokým teplotám. V roce 1944, kdy provedl svůj první let, jeho stroj prokázal výjimečnou autonomii a supersonickou rychlost stoupání. Bylo postaveno pouze pět strojů, pak na tajný příkaz Hitlera bylo vše přemístěno do Německa.

Pět disků bylo pak přesunuto na *Ostrov královny Maud* v Antarktidě (i když se článek v „*Umbria*“ zmiňoval jen obecně o tajných základnách, umístěných podél pobřeží Severního moře).

Tato zpráva přinesla některé nové prvky legendy (např. testovací let v roce 1944), a navíc další údajné vynálezce a svědky, jakož i souvislosti s únikem nacistických vědců (a Hitlera) do tajných základů v Antarktidě.

Přesto však mnozí komentátoři tvrdili, že létající talíře nejsou nic jiného než letadla pokročilých konstrukcí.

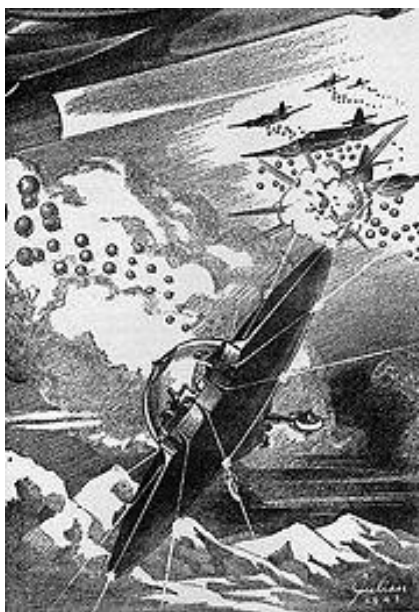
Dne 26. března 1950 americký novinář *Walter Winchell* řekl, že disky jsou sovětského původu, ale druhý den v rádiu novinář *Henry Taylor* ujistil obyvatelstvo, že disky jsou americké tajné zbraně.

22. dubna 1950 noviny "*Freie Presse*" vycházející v Hamburku uvedly, že tyto letouny jsou poháněny tryskovými turbínami a vzlétají jako vrtulník (pravděpodobně čerpaly z předchozích zpráv).

Noviny "*Neue Presse*" 25. dubna 1950 oznámily, že disky byly pravděpodobně letadlem, jehož vývoj započal už v roce 1910 německým leteckým průkopníkem *Hugo Junkersem* a dalšími německými inženýry.

Prohlášení údajných vynálezců a komentátorů, ve snaze najít přijatelnější vysvětlení pro množství pozorování UFO, bylo v této fázi v rozporu s tvrzením, že létající talíře jsou mimozemské kosmické lodě.

Výsledkem bylo, že příběhy vynálezců měly dostatečný kredit. Díky nadhodnoceným možnostem nacistické vědy byly považovány nejméně za možné, a byly brány v úvahu i v následujících letech.

Obr.5 Amazing Stories 7/ 1943 - Ilustrace

Absolutně fantastická byla obálka časopisu "*Wochen Echo*" ze dne 21. května 1950 : velký obrázek, na kterém skupina létajících talířů světelnými paprsky ničila letku amerických bombardérů!

Velký titulek oznamoval, že německé zázračné disky při spojeneckém náletu na *Schweinfurt* v roce 1944 poškodil 145 létajících pevností *B 17 "Superfortress"*. Tato epizoda nemá žádné

historické opodstatnění, ale stala se inspirací pro podobné zprávy v italských novinách v roce 1952 a poté v publikacích spisovatele *Renato Vesco*.

Je pozoruhodné, že obrázek se až příliš podobal ilustraci z července 1943 v americkém časopisu sci-fi *Amazing Stories* ("*Úžasné příběhy*"), ukazující klasický létající talíř s kopulí, vystřelující světelné paprsky proti skupině bombardérů za letu! (obr.4)

Další články, které se objevily v německém tisku na jaře roku 1950, a v následujících letech, jako např. barevná obálka bulvárního "*ZB Illustrierte*" (8), představila létající talíře jako vrchol německé vojenské techniky, a byly prostoupeny zjevným nacionalismem: Němci byli nositeli technologického zázraku, ztělesněného těmito létajícími talíři, létajícími v klidu na obloze po celém světě.

V roce 1950 *Donald Keyhoe* publikoval svou první knihu (9), v podstatě rozvádějící jeho slavný článek "*Létající talíře jsou skutečné*", který vyšel v lednu 1950 v časopisu "*True*."

Keyhoe zveřejnil obsah telefonátu, ve kterém se mu kamarád *John Steele* svěřil, že létající talíře patří britskému letectvu, ale byly původně vyvinuty nacisty. Ke konci války Britové zachytili všechny modely, včetně všech německých vědců a techniků, kteří se podíleli na vývoji projektu. První modely byly zhotoveny v Anglii na jaře roku 1947, ale ukázaly se problémy s jejich kontrolou na dálku. Jsou schopny pohybu ve vysokých nadmořských výškách ve všech směrech, a jsou pozorovány v různých částech Evropy. Základny těchto disků se pak přesunuly do odlehlých částí Austrálie, aby operovaly nad Tichým oceánem a podporovaly námořnictvo. Další základna byla postavena v odlehlé oblasti *Hudsonova zálivu* v Kanadě.

Tento příběh byl pravděpodobně jedním z prvků, které přispěly ke zrodu koncepce *Renato Vesca* – tzn. britský původ létajících talířů (na základě německých projektů).

Odkazy

(1) *Flugkreisel, irdisch. In: Heim und Welt, 2.4.1950*

(2) *Messerschmitt Me 163 Komet. Wikipedia. Internet:*

https://en.wikipedia.org/wiki/Messerschmitt_Me_163_Komet

(3) *Il Giornale dell'Emilia, 5.4.1950; Il Nuovo Cittadino, 5.4.1950; Il Messaggero, 5.4.1950*

(4) Operace Telemark. Wikipedia. Internet: https://cs.wikipedia.org/wiki/Operace_Telemark

(5) *Corriere Lombardo*, 22-23.4.1950

(6) *Alto Adige*, 3.4.1950

(7) *L'Ordine*, *La Sicilia*, 18.4.1950; *Il Secolo XIX*, 20.4.1950

(8) "Das gab's - die fliegende Untertasse der deutschen Luftwaffe". In: *ZB, Illustrierte für Menschen im Atomzeitalter*, n. 25.12.1957

(9) Keyhoe, D.: *The flying saucers are real*. New York, 1950: Fawcett, 119-121